

partier, der har brugt det som løftestang til, at vi overhovedet skulle diskutere det her, men jeg må sige, at skiftende regeringer, lige siden torturkonventionen blev ratificeret i 1987, altså har skønnet, at tortur er kriminaliseret. Det står hævet over enhver tvivl. Så det, vi taler om her, er, hvad vi kan gøre ud over det, vi i forvejen er forpligtet til i forhold til torturkonventionen.

Regeringen har altså valgt at sige, at det ikke er nok, at man bliver straffet efter de straffelovsbestemmelser, man har overtrådt; vi synes, at det skal være en straffeskærpende omstændighed, at det er blevet begået under tortur og dermed faktisk bygger ekstra ovenpå.

Jeg vil sige til fru Karina Lorentzen, der spurgte til, hvorfor vi ikke fulgte forskellige NGO'ers ønsker om at gå en anden vej end det, det mest sagkyndige juridiske udvalg har vurderet var den bedste vej. Og jeg vil sige, at jeg har argumenteret for her, at jeg simpelt hen synes, at det er en bedre måde at straffe på. Jeg synes, at det sender et meget klarere signal, og jeg synes, at det er en bedre måde at vise med dobbelt styrke, hvor forfærdelig en forbrydelse man synes, det er.

Men jeg synes også, at det er vigtigt at få sagt, at hvis det var sådan, at dem, der lavede torturkonventionen, havde fundet det hensigtsmæssigt, at alle lande indsendte en særskilt bestemmelse, ville det være fremgået af konventionen. Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 7, har FN-systemet jo i nogle tilfælde valgt at sige, at de mener, der skal være tale om en selvstændig kriminalisering i form af en paragraf. Det gælder, for så vidt angår menneskehandel, og der har vi gjort det. Det har man ikke valgt at sige, når det gjaldt torturkonventionen. Der har man valgt at sige, at der kan landene selv vælge, hvilken form de mener er den mest hensigtsmæssige.

Det er rigtigt, som fru Karen Hækkerup sagde – det medgiver jeg – at Norge har valgt én model, men Sverige, som dette Ting ustandselig sammenligner sig med, er nået til præcis den samme konklusion, som vi er nået frem til i Danmark, og der er vel ingen her, der vil gå ud og påstå, at svenskerne ikke tager kampen mod tortur alvorligt. Så jeg synes, at det er lidt vigtigt under debatten her at få sagt, at der er forskellige tilgange til, hvordan man juridisk kan løse det her. Jeg synes, at den måde, som Straffelovrådet har peget på, ikke kun juridisk set er den mest hensigtsmæssige, men jeg synes også, at det politisk er meget, meget bedre at sige, at de

både får en dom for tvang og en straffeskærpende for tortur, frem for at der alene er sådan en catch all-paragraf, der bare skal pakke det hele, der hedder tortur, ind. Jeg synes, at det andet her er langt klarere, langt hårdere og langt finere.

Hr. Simon Emil Ammitzbøll spurgte til spørgsmålet omkring private aktører, og jeg vil sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll, at det har vi besvaret i forbindelse med udvalgsbehandlingen af spørgsmål nr. 9. Jeg vil gerne sige det lidt mere klart fra talerstolen end det, som hr. Simon Emil Ammitzbøll måske opfatter som den mere juridisk korrekte besvarelse af spørgsmål nr. 9: Det er vores opfattelse, at de danske medvirkningsregler klart dækker de situationer, der har været diskuteret, altså de situationer, hvor det ikke er den offentlige embedsmand selv, men nogle, man måtte leje til at gøre det – i gåseøjne – beskidte arbejde, der er dækket af medvirkningsreglerne. Og jeg håber så, at det er svar nok, at jeg siger det så klart, at det er dækket af reglerne.

Kl. 12:40

Til hr. Per Clausen vil jeg sige, at jeg egentlig ikke synes, at det klæder hr. Per Clausen, som jeg faktisk normalt synes er et sagligt og rationelt og også et utrolig ordentligt menneske, her at begynde at komme med en eller anden form for mistænkeliggørelse af eller teoretisering over, hvad regeringens bevæggrunde måtte være. Som jeg mindes det, plejer Enhedslisten så vel som de øvrige af Folketingets partier at lægge endog meget stor vægt på de vurderinger, der kommer fra Straffelovrådet.

Regeringen har valgt at følge Straffelovrådet med dets helt særligt kyndige jurister i, hvad der var den klogeste juridisk tekniske løsning på den her sag. Og jeg vil sige, at det er det, der er regeringens begrundelse. Vi synes, at det er den bedste måde at gøre det på. Vi synes også, at det er den måde, der politisk sender det stærkeste signal. Men jeg må sige, at jeg ikke synes, at det er rimeligt her under en anden behandling at give sig ind i en form for mistænkeliggørelse af, at det, som de klogeste jurister i Danmark siger er den bedste måde at håndtere torturforbrydelser på, skulle være sådan noget regeringen gør, fordi der så sikkert er nogle, der undslipper straf.

Vi er folkeretligt forpligtede i forhold til torturkonventionen, og der kan jeg sige, at vi er fuldt ud dækket ind. Her går vi så skridtet videre og siger, at det er en skærpende omstændighed, at det er blevet begået under tortur.